

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 403)

Oct (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. அர்த்த பஞ்சகம்.....6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....8
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 223)

83-2. சந்திரீ சாந்த ஆதிதேவளை ச ஸ்ருஷ்டி க்ருத் பிண்டிதா இமே

84-1. பாசாய நம இதி ஏவம் பாச மந்திர: அயம் அத்புத:

பொருள் - சந்திரியைக் குறிக்கும் “ட”, சாந்தத்தைக் குறிக்கும் “ச”, ஆதிதேவனைக் குறிக்கும் “ஆ”, ஸ்ருஷ்டியைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “ஓம் பாசாய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ட்சா: பாசாய நம:” என்னும் பாசத்தைக் குறித்த அற்புதமான மந்திரம் உண்டாகிறது.

84-2. அஜிதோ வருண ஆநந்தௌ ஸ்ருஷ்டி க்ருத் பிண்டிதா இமே

85-1. த்வஜாய நம இதி ஏவம் த்வஜ மந்திர உதீரித:

பொருள் - வேறு யாராலும் வெல்ல இயலாததைக் குறிக்கும் “ஜ”, வருணனைக் குறிக்கும் “வ”, ஆனந்தத்தைக் குறிக்கும் “ஆ”, ஸ்ருஷ்டியைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “ஓம் த்வாஜாய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ஜ்வா: த்வஜாய நம:” என்னும் வெற்றிக்கொடியைக் குறித்த மந்திரம் உண்டாகிறது.

85-2. பரமாத்மா அநல உத்தாமாந் பிண்டித ஸ்ருஷ்டி க்ருதாந்

86-1. முஸலாய நம: பச்சாந்மௌஸல: அயம் மநூத்தம:

பொருள் - பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் “ஹ”, அக்னியைக் குறிக்கும் “ர”, தொடர்ந்து “ஊ”, ஸ்ருஷ்டியைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “முஸலாய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ஹ்ரு: முஸலாய நம:” என்னும் உத்தமமான மந்திரம் உண்டாகிறது.

86-2. அநலம் ஜந்மஹந்தாரம் உதயம் ஸ்ருஷ்டி க்ருதம்

87-1. பிண்டிக்ருத்ய தத: ஸம்ஜ்ஞா நம: சூலம் அநுஸ்த்வயம்

பொருள் – அக்னியைக் குறிக்கும் “ர”, ஜன்மத்தை வெட்டுவதைக் குறிக்கும் “ஜ”, தொடர்ந்து “ஊ”, ஸ்ருஷ்டியைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “சூலாய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ர்ஜு: சூலாய நம:” என்னும் உத்தமமான மந்திரம் உண்டாகிறது.

87-2. கராலம் அநலாருடமோதநம் ஸ்ருஷ்டி க்ருதம்

88-1. பிண்டக்ருத்ய தத: ஸம்ஜ்ஞா நம: ஸீரம் அநுஸ்த்வயம்

பொருள் – அக்னியைக் குறிக்கும் “ர”, தொடர்ந்து “க”, தொடர்ந்து “ஊ”, ஸ்ருஷ்டியைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “ஸிராய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் க்ரோ: ஸிராய நம:” என்னும் உத்தமமான மந்திரம் உண்டாகிறது.

88-2. வருணம் ச நரம் சைவ கோபநம் ஸ்ருஷ்டி க்ருதம்

89-1. பிண்டக்ருத்ய தத: ஸம்ஜ்ஞா நம: பத்மம் அநுஸ்த்வயம்

பொருள் – வருணனைக் குறிக்கும் “வ”, நரனைக் குறிக்கும் “ந”, தொடர்ந்து “ஆ”, ஸ்ருஷ்டியைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “பத்மாய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ந்வா: பத்மாய நம:” என்னும் உத்தமமான மந்திரம் உண்டாகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 89)

[குரு] மங்களகரமானவனே! யுக்திவாதமானது இந்த விச்வத்தையே மயங்கவைக்கும். ஆகவே நீ கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

116. குடிலமதிபி: க்லுப்தா பாஹத்யை: குத்ருஷ்டிபி: அபி அஸௌ

கதகபரிஷத்வைரேயாணமபி சஷணகர்கசா

ப்ரலபநகுணீபூதாலீக ப்ரகாசந பத்ரலா

யுவதி ஹ்ருதய க்ரூரா யுக்திய்ருக்த்யமிதம் பயம்

பொருள் – [குரு கூறுதல்] இங்கு வேதங்களை மறுப்பவர்கள் மற்றும் வேதங்களுக்குத் தவறான பொருள் உரைப்பவர்கள் ஆகியோர், தவறான புத்தியைக் கொண்டவர்களாக, வாதத்தில் ஈடுபடுபவர்களுக்கும் கூட கடினமாக உள்ளபடியான யுக்திவாதங்களை வைப்பர். வீணாக உள்ள அந்த வாதங்களுக்குத் துணையாக பொய்யானது உள்ளது. அந்த யுக்திவாதங்களானவை, பெண்களுடைய நெஞ்சம் போன்று க்ரூரமாக உள்ளதால், அச்சம் அளிப்பதாகவே இருக்கிறது.

[சிஷ்யன்] பகவானே! உங்களுடைய அச்சமானது என்னிடம் தாங்கள் கொண்டுள்ள அதிகமான சிநேஹத்தையே காண்பிக்கிறது.

117. த்வயாதாதர்சித ஸர்வார்தே த்வந்நிதேசே வ்யவஸ்திதே

கதம் கதகமாநீ ஸ்யாத் கச்சிதந்யோ மயி ஸ்திதே

பொருள் – [சிஷ்யன் கூறுதல்] தங்கள் மூலமாக அனைத்து உண்மைகளையும் நன்றாக அறிந்து, உங்களுடைய கட்டளைப்படியே நடக்கின்ற நான் உள்ளபோது, வேறு யாரேனும் தன்னை வாதியாக எண்ண இயலுமோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ப்ரமேய சேகரம்

(பகுதி - 1)

வ்யாக்யானம் - நிர்ஹேதுக பகவத் கடாசஷமடியாக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாம்; அதடியாக அத்வேஷமுண்டாம்; அதடியாக பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஆபிமுக்யமுண்டாம்; ஆபிமுக்யமுண்டானவாறே த்யாஜ்யோபாதேய விபாக ஜ்ஞாநத்தில் கௌதுகமுண்டாம்; அத்தாலே ஸாத்விக ஸம்பாஷணமுண்டாம் ; அத்தாலே ஸதாசார்ய ஸமாச்சரணமுண்டாம்; அதுண்டானவாறே த்யாஜ்யோபாதேய நிச்சயமுண்டாம்; அதுண்டானவாறே ப்ராப்யாந்தரத்தில் வைராக்யமும், பரம ப்ராப்யத்தில் அபிநிவேசமுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ராப்யாந்தர நிவ்ருத்திக்கும், பரம ப்ராப்யம் ஸித்திக்குமடியான ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமுண்டாம்; அநந்தரம், பகவத் ப்ராப்தியிலே த்வரையுண்டாம்; அநந்தரம், “அஹம் ஸ்மராமி” என்கிறபடியே ஈச்வர ஸம்ருதிக்கு விஷய பூதனாம்; அநந்தரம், பூதஸூக்ஷ்ம சரீர பரிஷ்வங்கமுண்டாம்; அநந்தரம், பரமாத்ம ஸம்ஸர்க்கமுண்டாம்;

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பெருகும் பகவத் கடாசஷத்தின் காரணமாக நம்மை அறியாமலேயே ஏற்படும் நன்மைகள் உண்டு. அதன் விளைவாக பகவத் விஷயத்தில் வெறுப்பு இன்மை ஏற்படும். அதன் விளைவாக பகவத் மற்றும் பாகவத விஷயங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்படும். இத்தகைய ஆழ்ந்த ஈடுபாடு மூலம், கைவிட வேண்டிய மற்றும் கைக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களைக் குறித்து பிரித்து அறிவதற்கான ஞானம் உண்டாகவேண்டும் என்ற ஆர்வம் உண்டாகும். இதன் காரணமாக, இந்த ஞானம் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காக, நல்லவர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படும். அதன் மூலம் ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய ஸம்பந்தம் மூலம், கைவிடவேண்டிய மற்றும் கைக்கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் குறித்து உறுதி உண்டாகிறது.

அடையத்தகாத விஷயங்களில் வெறுப்பும், அடையத்தக்க விஷயத்தில் ஆர்வமும் உண்டாகிறது. அப்போது மற்ற விஷயங்கள் விலகுவதற்கும், அடையப்பட வேண்டிய உயர்ந்த விஷயம் கைகூடுவதற்கும் ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரம் கிட்டுகிறது. தொடர்ந்து, பகவானை அடைவதில் வேகம் அதிகரிக்கிறது. தொடர்ந்து, வராஹ சரம ச்லோகத்தில் – அஹம் ஸ்மராமி - நான் அவனை நினைத்துக் கொள்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரனுடைய நினைவிற்கு இலக்காக உள்ள நிலை ஏற்படுகிறது. தொடர்ந்து பஞ்சபூதங்களால் ஆகிய ஸுக்ஷ்ம சரீரத்தின் அணைப்பு ஏற்படுகிறது. தொடர்ந்து பரமாத்மாவின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 368)

4-5-8 தெய்வங்கள் என் செய்கேன் ஓர் இரவு ஏழ் ஊழியாய்
மெய் வந்து நின்று எனதாவி மெலிவிக்கும்
கை வந்த சக்கரத்து என் கண்ணனும் வாரானால்
தைவந்த தண்தென்றல் வெஞ்சுடரில்தான் அடுமே

பொருள் - உணர்த்தியோடு உள்ள தெய்வங்களே! எனது பாதுகாப்பிற்காக எந்த ஒரு செயலை நான் செய்வேன்? ஒரு இரவுப்பொழுதானது ஊழிக்காலமாக நீண்டபடி இருந்து, மெய்யாகவே என் கண் முன்பாக நின்று, எனது உயிரை வருத்தியபடி உள்ளது. தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை வைத்துள்ள க்ருஷ்ணனும் வராமல் உள்ளான். அவன் வராமல் உள்ளதை அறிந்து கொண்டு, துன்பம் உண்டாக்க வருபவர்கள் போன்று தடவும் குளிர்ந்த தென்றலானது, கொழுந்து விட்டு எரியும் அக்னியைக் காட்டிலும் சுட்டபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - ஏகராத்திரி அநேக யுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஒரு இரவானது பல யுகங்களாகத் துன்பம் அளிக்கிறது. எம்பெருமானும் வரவில்லை. இவற்றிலும் மேலாக, தென்றலும் என்னை வாட்டுகிறது” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வங்களென்செய்கேன்) மற்றும் உறங்காதிருப்பாருண்டாகிலிறே, அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுவது. (ஓரிரவேழுழியாய்) கீழ், “ஊழியாய்” என்றவிடம் ராத்ரி மாத்ரமாய் நின்று நலிந்ததென்னும்படி, இது அநேக கல்பமாய் நலியாநின்றது. ஸௌபரி, போகத்துக்கு அநேகம் வடிவுகொண்டாற்போலே, இது பாதிக்கைக்கு அநேகம் வடிவு கொள்ளாநின்றது.

விளக்கம் - (தெய்வங்கள் என் செய்கேன்) - இந்தப் பாசுரத்தில் மீண்டும் “தெய்வங்கள்” என்று கூறுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவளைப் போன்று வேறு சிலரும் உறங்காமல் உள்ளனார் என்பதால் அல்லவோ அவர்களை நோக்கி உரைக்கிறார். (ஓர் இரவு ஏழு ஊழியாய்) - கடந்த பாசுரத்தில் “ஊழியாய்” என்பதன் மூலம், “இரவுபொழுதாக நின்று நலிந்தபடி உள்ளது” என்பதைக் கூறுகிறார். இங்குள்ள “ஊழியாய்” என்பதன் மூலம், “இந்த இரவானது பல கல்பங்களாக நின்று வருத்துகிறது” என்கிறார். சௌபரி முனிவர் இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகப் பல வடிவங்கள் எடுத்தது போன்று, இது என்னைப் பாதிப்பதற்காகப் பல வடிவம் எடுத்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மெய் வந்து நின்று) ராவணன் இடம் பார்த்து வந்தாற்போலே விரஹ தசையறிந்து நலியாநின்றது. ஈச்வரன் மர்யாதை, குலைக்கவொண்ணாமை வந்த மாத்ரமன்றிக்கே, தனக்கே ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே மெய்யே முன்னே வந்து நின்று. (எனதாவி மெலிவிக்கும்) போனவுயிரை மீளக் கொடுத்து நலியவற்றாயிற்று “சென்றற்றது” என்னும்படியிருக்கிற என்னுடைய ஆவியையுண்டாக்கி நலியாநின்றது; மோர்க்குழம்பு கொடுத்துத் தேற்றி, விடுநகங்கட்டி நலிவாரைப்போலே.

விளக்கம் - (மெய் வந்து நின்று) - இராவணன் சரியான இடமும் தருணமும் பார்த்து வந்தது போன்று இந்த இரவானது எனது விரக நிலையை அறிந்து வந்து துன்புறுத்துகிறது. ஈச்வரன் அமைத்து வைத்த எல்லையைக் குலைக்க இயலாமல் வந்தது மட்டும் அல்லாமல், தனக்கே சீற்றமும் வேகமும் உள்ளவர்கள் போன்று, மெய்யாகவே முன்பாக வந்து நின்று. (எனது ஆவி மெலிவிக்கும்) போனபடி உள்ள உயிரை மீட்டுக் கொடுத்து, துன்பத்தை ஏற்படுத்துவதாக வந்தது. “சென்று முடிந்தது” என்பது போன்றுள்ள எனது உயிரை மீண்டும் உண்டாக்கி துன்பம்

அளித்தபடி உள்ளது. மாடுகளுக்கு மோர்க்குழம்பு அளித்துத் தேற்றிய பின்னர், கழுத்தில் கிட்டிக்கோலைக் கட்டித் துன்புறுத்துபவர்கள் போன்று.

வ்யாக்யானம் - (கை வந்த சக்கரத்து) இவ்வயஸநத்தைப் பரிஹரிக்கைக்குப் பரிகரமில்லாமல்தான் இருக்கிறானோ? அழையாதிருக்கச் செய்தேயும் நினைவறிந்து கையிலே வந்திருக்கும் திருவாழியையுடையவன். அற விதேயமான பரிகரத்தையுடையவ னென்றபடி. பாவஜ்ஞமாய்க் கார்யஞ் செய்யும் பரிகரத்தை உடையவன்.

விளக்கம் - (கை வந்த சக்கரத்து) - இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை விலக்குவதற்கான ஆயுதம் ஏதும் இல்லாமல் உள்ளானோ? அல்ல, இவன் அமைதியாக இருந்தாலும், இவனுடைய நினைவுகளைச் சரியானபடி அறிந்து கொண்டு, இவனுடைய திருக்கரத்தில் தானாகவே வந்து அமரும் சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவன். அதாவது, இவனுடைய குறிப்பு அறிந்து செயலாற்றும் கருவியைக் கொண்டவன் என்று கருத்து. இதற்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-29) - பாவஜ்நேநக்ருதஜ்நேந தர்மஜ்நேந ச லக்ஷ்மண த்வயா புத்ரேண தர்மாத்மா ந ஸம்வருத்த: பிதா மம - இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், “லக்ஷ்மணா! எனது மனதில் உள்ளதை அறிந்து செயல்படுபவனும், செய்ந்நன்றி அறிந்தவனும், தர்மத்தை அறிந்தவனும், புத்திரனும் ஆகிய நீ உள்ளபோது, எனது தந்தை இறந்து விட்டதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை” என்றான் - என்னும் ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “பாவஜ்நேந” ஸ்ரீபர்ணசாலை சமைக்கும்போது இளையபெருமாள், ஓலக்கங் கொடுத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அக்நிசாலை சமைக்குமிடமும் ருஷிகளுக்கு இவையிறே பெருமாள் அருளிச்செய்வது; பிராட்டியுந்தாமும் ஏகாந்தமாக இருக்கும்படிகள் இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே, அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாராயிற்று. அவர் “தூது செய் கண்கள் கொண்டு” ஒன்று பேசினால், இவரும் செவி கண்ணாகக் கேட்டுச் சமைக்குமித்தனை. “க்ருதஜ்நேந” வருந்தி இவர் நினைவைப் பின் சென்ற மாத்ரமன்றிக்கே; அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பிள்ளை பெற்ற சக்ரவர்த்தி, பெருமாளுக்குப் பொருந்துமிடம் பார்த்து மானிகை சமைத்து முன்பு செய்து போந்த கட்டளைகளறிந்து, அப்படியே செய்தாராயிற்று. “தர்மஜ்நேந” இதுதான் “தம்பியாயிருந்து இப்படிச் செய்தார்” என்று குணமாகையன்றிக்கே, “இது

கர்த்தவ்யம்” என்று செய்தார். “உஜ்ஜீவந ஹேதுவான அநுஷ்டேய தர்மமிது” என்று செய்தார். “த்வயா புத்ரேண” போன ஐயர்க்கு நிரயநிஸ்தாரகர் நீரேயிறே. “நாம் உள்ளதனையும் இவருடைய ரக்ஷணம் இப்படி செல்லுகிறது, நமக்குப் பின்பு இவர்க்கு ரக்ஷகரார், என் செய்யக் கடவது” என்று இதுவேயாயிற்று அவர்க்கு எப்போதும் நெஞ்சாறல்; அவர் செய்யுமவற்றை நீர் செய்கையாலே அவர்க்கு து:க நிவர்த்தகர் நீரேயிறே. “தர்மாத்மா” ஐயருமொருவரே! தான் பரம தார்மிகர் கிடீர்; தாம் இருந்த நாளும் நமக்கு வேண்டும் ரக்ஷணங்கள் பண்ணி, தாம் போன நாளைக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பாரோபாதி உம்மை வைத்துப்போவதே! “ந ஸம்வருத்த: பிதா மம” நாம் ஐயரை இழந்திலோமிறே, நீர் இழந்தீராகிலித்தனையிறே.” “ராமஸ்ய தக்ஷினோ பாஹு:” என்கிறபடியே விதேயமாய்க் காரியஞ் செய்யும் பரிகரத்தையுடையவர்.

விளக்கம் - (பாவஜ்ஞே) - பர்ண சாலையை அமைத்தபோது இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், முனிவர்களுக்குத் தான் காட்சி கொடுக்கும் இடம் மற்றும் அக்னி சாலை சமைக்கும் இடம் போன்றவற்றை மட்டுமே அருளிச்செய்தான். பிராட்டியும் தானும் தனியாக உள்ள இடம் அமைப்பது குறித்து ஏதும் கூறவில்லை; ஆனால் அவை உட்பட பலவற்றையும் இராமனின் குறிப்பு அறிந்த லக்ஷ்மணன் தானாகவே செய்தான். இராமன், திருவாய்மொழி (9-9-9) – தூது செய் கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்களைக் கொண்டு பேசினால், லக்ஷ்மணன் அவற்றைத் தனது கண்கள் என்பதையே காதாகக் கொண்டு கேட்டு, அவ்விதமே செய்வான். (க்ருதஜ்ஞேந) - மிகவும் வருத்தம் கொண்டு இராமனின் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சென்றன. அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் குழந்தைப் பேறு இன்றித் தவித்து, பிள்ளைப் பேறு கிட்டிய தசரதச் சக்ரவர்த்தி பெற்று எடுத்த இராமனுக்கு ஏற்ற இடம் எவை எவை என்று ஆராய்ந்து, மாளிகையை அமைத்து, தசரதர் முன்பு செய்து வந்த முறைகளை அறிந்து, அதனைப் போன்றே லக்ஷ்மணன் செய்தான். (தர்மஜ்ஞே) - இதனை “தம்பியாக உள்ளதால் இவற்றைச் செய்யவேண்டும்” என்று, தம்பிக்கு உரிய குணத்தை அறிந்து செய்தான் என்பது அல்லாமல், “இது செய்யவேண்டியவை” என்று செய்தான். “தான் பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள தர்மம் இது ஆகும்; ஆகவே செய்யவேண்டும்” என்று செய்தான். (த்வயா புத்ரேண) - காலம் சென்ற தசரதனுக்கு, அவர் நரகத்தில் உழாதபடிச் செய்த புத்திரன் நீயே ஆவாய். தசரதனுடைய மனதில், “நான் உள்ளவரை இராமனைக் காப்பேன். நமக்குப் பின்னர் இவனைக் காப்பாற்ற யார் உள்ளனர்? என்ன

செய்வது”, என்று எப்போதும் துடித்தபடியே இருந்தார். அவர் செய்த செயல்கள் அனைத்தையும் லக்ஷ்மணாகிய நீ செய்த காரணதால், அவருடைய துக்கத்தை விலக்கியவன் நீயே ஆகிறாய். (தர்மாத்மா) - தசரதச் சக்ரவர்த்தி மட்டுமே தர்மம் அறிந்தவர் ஆகிறார். தான் இருந்த காலம் முடிய நமக்குத் தேவையான பாதுகாப்பை அளித்து, தான் சென்ற பின்னரும் தண்ணீர்ப்பந்தல் போன்று உன்னை வைத்துச் சென்றார். (ந ஸம்வருத்த: பிதா மம) - நான் தசரதசக்ரவர்த்தியை இழக்கவில்லை; அவை வடிவில் நீ உள்ளாய். ஆகவே, நீயே இழந்தாய் லக்ஷ்மணா! (ராமஸ்ய தசஷினோ பாஹு:) - என்பதற்கு ஏற்ப செயல்கள் செய்வதற்கான கருவிகளையும் கொண்டுள்ள லக்ஷ்மணன்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணன்) ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடருகிறபோது கையிலே வந்திருந்ததிறே திருவாழி. ஸ்ரீபீஷ்மர் நெடும்போது பொருதபடியாலே அர்ஜுநன் இளைத்தான். அவன் இளைத்தவாறே ஸர்வேச்வரன் தன் ப்ரதிஜ்ஞையை மறந்தான். தேரில் நின்றுக் குதித்துத் திருவாழியைக் கொண்டு தொடர்ந்தான். வந்து கொன்றருளீர் என்கிறான். “ஏஹ்யேஹீத்யாதி” என்றும் ஆணை மறுத்தாலும் சேதமில்லையீ! இச்சீறிச் சிவந்த கண்ணழகை அநுபவிக்கப் பெற்றால். “ப்ரஸஹ்ய” தேவர்க்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன், என் கையில் ஆயுதத்தைப் பொகடச் சொல்லித் தலையையறுத்தருளீர். “லோகநாத” வீரத்துக்குத் தோலேனாகிலும் முதன்மைக்குத் தோற்பனிறே.

விளக்கம் - (கண்ணன்) - பீஷ்மரைத் தாக்கும் செயலின்போது பின்தொடர்ந்து வந்தது திருச்சக்கரம். பீஷ்மர் நீண்ட நேரம் யுத்தம் செய்தபடி இருந்தால் அர்ஜுநன் களைப்புற்றான். அவன் களைப்புற்ற காரணத்தால், ஸர்வேச்வரன் “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்ற தனது சபதத்தை மறந்தான். அர்ஜுநனுடைய தேரிலிருந்து கீழே குதித்து, தனது சக்கரத்தை எடுத்தபடி சென்றான். இதனைக் கண்ட பீஷ்மர், “வந்து என்னைக் கொன்றருள்வாய்” என்றார். மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (59—98) – ஏஹ்யேஹீத்யாதி - உனது சபதத்தை நீ மறந்தாலும் தவறில்லை, இப்படிச் சீற்றத்துடன் சிவந்த கண்களைக் கொண்டு வரும்போது, அந்தக் கண்ணழகை அநுபவிக்கப் பெற்றால் போதுமானது. (ப்ரஸஹ்ய) - க்ருஷ்ணா! உனக்கு உனது திருக்கரத்தில் உள்ள ஆயுதத்திற்கும், உனக்கும், உன் வீரத்திற்கும் நான் அஞ்சவில்லை - எனது கையில் உள்ள ஆயுதத்தைக் கீழே இட உத்தரவிட்டு, எனது தலையை அறுப்பாயாக. (லோகநாதா) - வீரத்திற்கு அடிபணியவில்லை என்றாலும் உனது முதன்மைக்குத் தோற்பேன்.

வ்யாக்யானம் - (என் கண்ணன்) ஆச்சரிதர்க்காக ப்ரதிஜ்ஞையை அழியமாறுமவனிறே. ஆன்ரிதரிலே ஒருவர்க்குச் செய்தது எல்லார்க்குமாயிருக்குமே. “ஆச்சரிதர்க்காக ப்ரதிஜ்ஞையை யழியமாறும்” என்னுமிது தஞ்சமாகவிநே இவனைப் பற்றுகிறார் பற்றுகிறது. தனக்கென்னவும் சில நியதமாய் இருக்குமாகில் இவனைப் பற்றுவார்க்குப் பலமில்லை. (தைவந்த தண்டென்றல்) குளிர்ந்த காலத்திலே வந்த குளிர்ந்த தென்றலென்னுதல்; தைவருகையாவது தடவுகையாய், காந்தனுடைய கரஸ்பர்சத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிரா நின்றதாயிற்றுக் குளிர்ந்த தென்றல். “தான் சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்று ப்ரயோகித்தார்களிறே. (வெஞ்சுடரிஸ்தானடுமே) வெவ்விய சுடரிற் காட்டில் அடுமென்னுதல், சுடர்போலே நலியாநின்றதென்னுதல், லௌகிகாகநியிற் காட்டில் நரகாகநிக்குள்ள வாசி போருமிநே பிரிந்த ஸமயத்தில், அநுகூல பதார்த்தத்துக்கு.

விளக்கம் - (என் கண்ணன்) - தனது அடியார்களின் பொருட்டு தனது சபதத்தையே மாற்றிக் கொள்பவன். அடியார்களில் ஒருவருக்குச் செய்த செயல் என்பது, அனைவருக்கும் பொருந்தும். தனது சபதத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்பதே “சரணம் புகத் தக்கவன்” என்பதை உறுதியாக்கும் அல்லாமல், தனது சபதத்தை விடுத்தல் என்பது இத்தகைய உறுதியைக் குலைத்துவிடும் அல்லவோ என்னும் ஐயம் எழலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவனைத் தஞ்சமாகப் பற்றுபவர்கள், “அடியார்களுக்காகத் தனது சபதத்தை விட்டுக் கொடுத்தளிப்பான்” என்னும் தன்மையைத் தஞ்சமாகக் கொண்டு அல்லவோ இவனைப் பற்றுகிறார்கள்? தனக்கென்று சில விதிகளை இவன் ஏற்படுத்திக் கொண்டால், இவனை வந்து பற்றுபவர்களுக்குப் பலன் ஏதும் இல்லை. (தைவந்த தண் தென்றல்) - குளிர்ந்த காலத்தில் வந்த குளிர்ந்த தென்றல் காற்று. “தைவருகை” என்றால் தடவுதல்; அதாவது காதலனுடைய கரங்களின் தீண்டுதலை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ள குளிர்ந்த தென்றல். ஆனால் “தைவருகை” என்பது “தடவுதல்” என்னும் பொருளைத் தருமோ என்றால், “தான் சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்ற சொற்றொடரில் இவ்விதம் அல்லவோ உபயோகித்தனர்? (வெஞ்சுடரிஸ்தானடுமே) - நன்கு எரியும் சுடரைக் காட்டிலும் சூடாக உள்ளது. சுடர் போன்று துன்புறுத்துகிறது. நமக்கு ஏற்ற பொருள்களைப் பிரியும்போது, இந்த லோகத்தில்

உள்ள ஸம்ஸார அக்னி மற்றும் நரகவேதனை என்னும் நரகத்தில் உள்ள அக்னி ஆகிய இரண்டிற்கு வேறுபாடு இன்றி இருக்கும் அல்லவோ?

4-5-9 வெஞ்சுடரில்தானடுமால் வீங்கிருளின் நுண் துளியாய்
அஞ்சுடர வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்
செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரானால்
நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார் நின்றுருகுகின்றேனே

பொருள் - நீண்டதாக உள்ள இருளைக் கொண்டதாகவும், நுண்ணியதான பனித்துளியைக் கொண்டதாகவும் இருக்கின்ற இரவுப்பொழுதானது, கொடிய அக்னியைக் காட்டிலும் சுடுவதாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது, தனது தோற்றத்தால் இருளைப் போக்கவல்ல அழகான சுடர்கள் கொண்ட உஷ்ணமான சூர்யனுடைய அழகான பெரிய தேரும் தோன்றாமல் உள்ளது. மேலும், தனது ஐச்வர்யத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற சிவந்த ஒளி கொண்ட தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் பொருந்திய க்ருஷ்ணனும் வரவில்லை. எனவே ஒரே நிலையில் நின்றபடி உருகும் எனது நெஞ்சத்தின் துக்கத்தை தீர்ப்பவர்கள் யார்?

அவதாரிகை - ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் “நமக்கு” என்றவாறே ப்ரார்த்தயமாய்விட்டது, ரக்ஷகனானவனும் தோற்றுகிறிலன், என் மனோது:கத்தை இனிப் போக்குவார் ஆரென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இரவுப்பொழுதும் நன்மைத் துன்புறுத்தியபடி உள்ளது. சூரியனுடைய உதயமும், நமக்கு என்று வரும்போது, ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டியதாக உள்ளது. நன்மைக் காப்பவனும் வரவில்லை. எனது மனதில் உள்ள துக்கத்தைப் போக்குவதற்கு யார் உள்ளனர்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வெஞ்சுடரில் இத்யாதி) ராவணன் மாரீச ஸஹாயனாய்க் கொண்டு வந்து தோற்றினாற் போலேயாயிற்று நுண்ணிய துளியோடே செறிந்த இருள் வந்து தோன்றினபடி. இரண்டும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருக்குமிறே. “ஒழுகு நுண் பனி” இத்யாதி; வர்ஷாவில் கைக்குள்ளேயடங்க அணைக்கவேணும். இருள்தானே போக வர்த்தகமிறே. (வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் வெஞ்சுடரில் தானடுமால்) வளர்ந்த இருளும், நுண்ணிய பனியும், வெவ்விய சுடிற்காட்டில் அடாநின்றதென்னுதல், வெஞ்சுடர்போலே அடாநின்றதென்னுதல். இவற்றில்

ப்ரதாநமெது? என்னில்;அது வேணுமோ, “பாதகங்க ளிரண்டுண்டு” என்னவமையாதோ. இனித்தான் இத்திருவாய்மொழி தன்னில் ராத்ரி வ்யஸநமிநே சொல்லிப் போருகிறது; ஆன பின்பு, இருளுக்கே ப்ரதாந்யமாக வமையுமிநே.

விளக்கம் - (வெஞ்சுடரில் இத்யாதி) - இராவணன் மாரீசனைத் தனக்கு உதவி செய்வதற்காகத் துணைக்கு அழைத்து வந்தது போன்று, நுண்ணிய பனியுடன் சேர்ந்ததாக அடர்ந்த இருள் வந்தது என்று கருத்து. இரண்டுமே இன்பத்திற்கு ஏகாந்தமான துணை அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (8-5-8) – ஒழுகு நுண் பனி - என்பது காண்க. அதாவது மழைக்காலத்தில் கைக்குள்ளே அடங்கும்படி அணைக்கவேண்டும். இருள் என்பது இன்பத்தை வளர்க்கும் அல்லவோ? (வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் வெஞ்சுடரில் தானடுமால்) - நீண்டபடி உள்ள இருள் மற்றும் நுண்ணியதான பனி ஆகிய இரண்டும் கொடிய நெருப்பைக் காட்டிலும் துன்புறுத்தின என்று கருத்து. இருள் மற்றும் பனி ஆகிய இரண்டில் எது முதன்மையாக நின்று அதிகமாகத் துன்புறுத்துகிறது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆனால், இவ்விதம் இரண்டையும் தனித்தனியாகக் கூற வேண்டுமோ? “பாதிக்கும் பொருள்கள் இரண்டு உள்ளன” என்று கூறினால் போதாதோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், இரவின் மூலம் ஏற்படும் துன்பம் மட்டுமே கூறப்பட்டது; ஆகவே இருளுக்கே முதன்மை கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சுடர் இத்யாதி) இளையபெருமாள் அகல நின்றாப்போலேயாயிற்று இது. தன்னுடைய தோற்றரவிலே து:க நிவ்ருத்தியுண்டாம்படியான அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யனும் வருகிறிலன். (தோன்றாதால்) ப்ரளயத்தில் அல்ப சேஷமாம்படி நீஞ்சி, “கரையைக் கிட்டினோமோ, கிட்டினோமோ” என்று பார்ப்பாரைப் போலே காணும், ராத்ரியெல்லாம் நோவுபட்டு “விடிந்ததோ, விடிந்ததோ” என்று பார்க்கிறபடி. (செஞ்சுடர் இத்யாதி) “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று ஆதித்ய மண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் வருகிறிலன். ஆதித்யனுடைய வரவுக்கு அருணோதயம் போலே இருப்பதொன்றிநே, அவனுடைய வரவுக்கு ஆதித்யனுடைய தோற்றரவு. சிவந்த சுடரையுடைய தாமரை போன்ற கண்களையுடைய ஸ்ரீமானும் வருகிறிலன். ஆதித்யன் வந்தாலும் இருள் வர ஸம்பாவனையுண்டிநே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் அவனுடைய ப்ரகாசமும்

ப்ராதேசிகமாயிருக்குமிநே, உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவனிநே இவன். “பகற் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்” என்னக் கடவதிநே.

விளக்கம் - (அஞ்சுடர் இத்யாதி) - லக்ஷ்மணன் இராமனை விட்டு அகலாமல் நிற்பது போறு, இந்த இருளானது அகலாமல் உள்ளது. தனது உதயம் மூலம் மட்டுமே துக்கத்தை விலக்கவல்ல அழகான சுடர் கொண்ட சூரியனும் வரவில்லை. (தோன்றாதால்) - ப்ரளய நீரில் சிறிது தொலைவு மட்டும் மீதம் உள்ளபோது “கரையை அடைந்தோமோ, அடைந்தோமோ” என்று பார்ப்பவர்கள் போன்று, இரவு முழுவதும் துன்பம் அடைந்து “விடிந்து விட்டதா, விடிந்து விட்டதா” என்று பார்க்கும் நிலை. (செஞ்சுடர் இத்யாதி) - சாந்தோக்யத்தில் - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ - தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்பதாகக் கூறப்பட்ட, ஆதித்யமண்டலத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனும் வரவில்லை. சூரியனின் வரவுக்கு முன்பாக அவனுடைய தேராகிய அருணன் முதலில் வருவது போன்று, சூரியனுக்கு உள்ளே இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் வருவதற்கு முன்பாக, சூரியனின் தோற்றம் அமைகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் வருவதை மறைமுகமாகச் சூரியனின் உதயம் உணர்த்துகிறது. ஆயினும் சிவந்த சுடர்கள் கொண்ட தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனும் வரவில்லை. சூரியனுக்கும் இவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவென்றால், சூரியன் வந்தாலும், அந்தச் சூரியன் மறைந்த பின்னர் இருள் வருவதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது; ஆனால் மறையாத சூரியனாக உள்ள இவன் வரவில்லை. மேலும் ஒரு வேறுபாட்டைக் காண்பிக்கிறார். சூரியனுடைய ப்ரகாசமானது அனைத்து இடங்களிலும் இல்லாமல், ஒரு இடத்தில் மட்டுமே உள்ளதாகும்; ஆனால் இவனுடைய ப்ரகாசமானது இரண்டு விபூதிகளிலும் உள்ளதாகும். இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகல் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்) ஆந்தரமான தமஸ்ஸைப் போக்குவாரார்? பாஹ்யமான தமஸ்ஸைப் போக்குமவனிநே அவன்; ஆந்தரமான தமஸ்ஸாகிறது வயிரம் பற்றின இடரிநே; அத்தைப் போக்கும்போது, நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமானவனே வேணுமே. “ஞானமாகி நாயிறாகி” என்னக் கடவதிநே. (நின்றுருகுகின்றேனே நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்) விலக்ஷண விஷயத்தில் விச்லேஷம், உருகிற்றாய் தர்மிலோபம் பிறக்கவுமொட்டாது, தரிக்கவுமொட்டாது,

முடியவுருகின்படியே நிற்குமித்தனை. “இன்னமொரு கால் காணலாமோ” என்னும் நசை முடியவொட்டாது, அப்போதை இழவு ஜீவிக்கவுமொட்டாது.

விளக்கம் – (நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்) - மனதில் உள்ள இருளை நீக்குவது யார்? சூரியனுடைய ப்ரகாசமானது புறத்தில் உள்ள இருளை மட்டுமே போக்குவதாகும். ஆனால் மனதில் உள்ள இருளானது, வைரம் போன்று கடினமாக உள்ளது அல்லவோ? அதனைப் போக்குவதற்கு ஆசார்யனும் அந்தரங்கமாக உள்ளவனும் ஆகிய அவன் அல்லவோ வரவேண்டும்? திருச்சந்தவிருத்தம் (144) – ஞானமாகி நாயிறாகி - என்பது காண்க. (நின்று உருகுகின்றேனே நெஞ்சிடர் தீர்ப்பார் இனியார்) - மேன்மையான விஷயத்தைக் குறித்து ஏற்பட்ட பிரிவானது, உருகி நிற்கக் செய்யும்; ஆத்மாவிற்கு அழிவையும் ஏற்படுத்தாமல், உயிருடன் வாழவும் இயலாமல், முடிந்து போகலாம்படி உருக்கும். “மேலும் ஒருமுறை காண இயலுமோ?”, என்னும் ஆசை நிறைவேறும்வரை பொறுக்காது. அப்போது நாம் இழக்கும்போது வாழவும் இல்லை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 82)

32. விராஜமாந உஜ்ஜ்வல பீத வாஸஸம் ஸ்மித அதஸீ ஸூந ஸம அமலச்சவீம்
நிமக்ந நாபிம் தநு மத்யம் உந்நதம் விசால வக்ஷ:ஸ்தலசோபி லக்ஷணம்

பொருள் அழகாக உள்ளதும் -, ப்ரகாசமாக அமைந்ததும் ஆகிய பீதாம்பரத்தை அணிந்தவனாகவும், நன்கு மலர்ந்த காயம்பூவைப் போன்று களங்கம் அற்ற காந்தியைக் கொண்டவனாகவும், நன்கு ஆழமான உந்தியைக் கொண்டவனாகவும், சிறிய இடையை உடையவனாகவும், இவை அனைத்தாலும் அனைத்தைக் காட்டிலும் மேலானவனாகவும், அகன்ற திருமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற அடையாளம் கொண்டவனாகவும், ...இந்த ச்லோகம் தொடக்கமாக) , ச்லோகம் முடிய ஒரே வாக்கியமாக அமை 46ந்துள்ளது).

அவதாரிகை - இந்த ச்லோகம் முதலாக “பவந்தம்” என்கிற ச்லோகத்தளவும், பர்வ க்ரமத்தாலே, அவயவாபரணாயுத மணிஷீ பரிஜந பரிச்சதங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகை அனுபவித்து, அநுபவ ஜநித ப்ரீதி காரிதமான கைங்கர்யத்தாலே உன்னை உகப்பிப்பது எப்போது? என்கிறார். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். “வைகுண்டேது பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ” என்றிறே வஸ்து இருப்பது.

விளக்கம் – இந்த ச்லோகம் தொடங்கி, “பவந்தம்” என்னும் 46வது ச்லோகம் முடிய அவயவங்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், பிராட்டிமார்கள், பரிஜநங்கள், இன்பம் அளிக்கின்ற பொருள்கள் போன்ற பலவற்றுடன் கூடியுள்ள சேர்த்தி அழகை அனுபவிக்கிறார். அத்தகைய அனுபவத்தால் பிறந்த மகிழ்ச்சியால் ஏற்படும் கைங்கர்யம் மூலம் உன்னை மகிழும்படிச் செய்வது எப்போது என்கிறார். இதன் மூலம் தனது இலக்கை அருளிச்செய்கிறார். “வைகுண்டேது பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ – உயர்ந்த லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், இந்த ஜகத்தின் நாதனும், சிந்தித்தும் பார்க்க இயலாதபடியான ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணு, பக்தர்கள் பாகவதர்களுடன், ஸ்ரீதேவியுடன் எழுந்தருளியுள்ளான்” என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (விராஜமாந) “திருவடிகளைத் தலையிலே வைக்க அமையுமோ?” என்ன; “அவ்வளவு போராது” என்று ஸாமாந்ய ஸோபையை அனுபவிக்கிறார். (விராஜமாந) திருநிறத்துக்குப் பரபாகமான அழகு. (உஜ்ஜ்வல) “மாஹாரஜநம் வாஸ:” என்கிற ஸ்வரூபத்தாலே வந்த ஓளஜ்ஜ்வல்யம். “உடையார்ந்த ஆடை” என்று திருவரை பூத்தாப்போலே இருக்கிற அழகு. (பீத வாஸஸம்) “பீதகவாடையுடையான்” என்று அழகேயன்றிக்கே ஐச்வர்ய ஸூசகமுமாயிருக்கை. (ஸ்மிதாதஸீ) அலருகிற போதை செவ்வியை உடைத்தான காயாம்பூப் போலே இருக்கை. “அதஸீ புஷ்ப ஸங்காசம்”, “காயாம்பூ மலர்ப் பிறங்கலன்ன மாலை” என்று அபியுத்தர் ஆழங்கால்படும் நிலமிறே. (நிமக்ந நாபிம்) “ஆவர்த்த இவ கங்காயா:” என்கிறபடியே, ஸௌந்தர்ய வெள்ளம் சுழித்தாற்போலே இருக்கிற திருநாபியை உடையவன். “நந்தன் மதலைக்கு நன்றுமழகிய உந்தி” என்னக் கடவதிறே. (தரு மத்யம்) “சிற்றிடையும் வடிவும்”, “துடிசேரிடையும்” என்னக் கடவதிறே. (உந்நதம்) இவ்வடிவாலும், உடையாலும், அழகாலும் ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற இருப்பு தோற்றும்படியிருக்கை. (விசாலேத்யாதி) விஸ்த்ருதமான திருமார்பிலே விளங்கா நிற்பதான ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்நமுடைய உன்னை.

விளக்கம் - (விராஜமாந) - ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “நம்முடைய திருவடிகளை உமது தலையில் வைத்தால் போதுமானதாக இருக்குமோ?”, என்றான். இதற்கு இவர், “அது மட்டும் போதாது” என்று உரைத்து, அவனுடைய திருமேனி அழகை

அனுபவிக்கிறார். (விராஜமாந) - திருமேனியின் நிறத்திற்குச் சேரும்படியான அழகு. (உஜ்ஜ்வல) - ப்ருஹத் (4-3-6) – மாஹாரஜநம் வாஸ: - பீதாம்பர ஆடை - என்பதாக உள்ள ஸ்வரூபத்தால் வந்த ஒளி. திருவாய்மொழி (3-7-4) - உடையார்ந்த ஆடை - திருவரை பூத்தது போன்று உள்ள அழகு. (பீத வாஸஸம்) - நாச்சியார் திருமொழி (1-8) – பீதக ஆடை உடையான் - என்பதாக உள்ள அழகு மட்டுமே அல்லாமல் , இவனுடைய ஐச்வர்யத்தை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தும் நிலை. (ஸ்மித அதஸீ) - மலரும் நேரத்திலேயே அழகைக் கொண்டதாக விளக்கும் காயாம்பூ போன்று இருத்தல். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-118) - அதஸீ புஷ்ப ஸங்காசம் - காயாம்பூ போன்று உள்ளவனும் – என்றும், பெருமாள் திருமொழி (1-2) - காயாம்பூ மலர்ப் பிறங்கல் அன்ன மாலை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உயர்ந்தவர்கள் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் நிற்கும் இடம் அல்லவோ? (நிமக்ந நாபிம்) – ஸ்ரீவிபு. (5-6-28) - ஆவர்த்த இவ கங்காயா: - கங்கையின் சுழி போன்றுள்ள திருநாபி- என்பதற்கு ஏற்ப அழகு வெள்ளமானது சுழியாக நிற்பது போன்றுள்ள திருநாபியைக் கொண்டவன். பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-3-8) - நந்தன் மதலைக்கு நன்றுமழகிய உந்தி - என்று கூறப்பட்டது காண்க. (தநு மத்யம்) – திருவாய்மொழி (5-5-8) - சிற்றிடையும் வடிவும் – என்றும், திருவாய்மொழி (8-5-3) – துடிசேரிடையும் - என்றும் கூறியது காண்க. (உந்நதம்) - இத்தகைய வடிவம், உடை மற்றும் அழகு போன்ற அனைத்தாலும் அனைத்தையும் ஆளும்படியாக உள்ள நிலை வெளிப்படும்படி இருத்தல். (விசாலேத்யாதி) - அகலமான திருமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற அடையாளம் கொண்ட உன்னை, ... (அடுத்த ச்லோகத்தில் தொடர்கிறது).

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்